

A. 1827.

ARNHEMSCHE

Dingsdag

COURANT.

den 18 December.

TWEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Comité-generaal van den 13. December.

Naar men vernéemt, heeft de heer *Fockema* in het comité-generaal van dien dag, aan de kamer te kennen gegeven, dat, in weerwil zijner herhaalde aanmerkingen, waarop men geen acht scheen te willen slaan, de wijze waarop de comptabiliteit gehouwen werd en die groote onregelmatigheden behelste, gelijk hij vertrouwdde klaarblijkelijk te hebben aangehouden, nog steeds voortduurde. Hij had die onregelmatigheden nu nog aangehouden. Waarop besloten is, dat stuk te doen drukken en aan de leden rond te deelen.

FRANKFORT, den 14. December.

Uit Bucharest wordt den 26. November gemeld, dat men aldaar geene latere tijdingen uit Konstantinopel had dan van den 11. dier maand. Het bericht van het vertrek der gezanten is echter stellig ongegrond, vermits de seraskier van Sillistria tijdingen uit Konstantinopel van den 20. November medegedeeld heeft, volgens welke heb in die hoofdstad rustig was, de onderhandelingen met den Oostenrijkschen internuncjus voortduurden, en de drie gezanten zich nog aldaar bevonden. Wat echter nog gewigtiger schijnt, is een serman van den Sultan, die de bevelhebbers der Turksche vestingen langs den Douau ontvangen hebben, volgens welke tot nadere order geene gewapende Turken van de troepen, die langs den Donau liggen, deze rivier mogen overgaan, en het alleen aan kooplieden zal vergund zijn, om zich met de noodige passsen naar Moldavie en Wallachije te begeven. Over het algemeen moet alles tot nader order op den tegenwoordigen voet blijven. Deze serman bewijst, dat de Porte alles te verrijden zoekt, wat tegen de trakaten met Rusland zou inloopen en den intogt der Russen in de vorstendoommen zou kunnen ten gevolge hebben. Men beschouwt dezen maatregel te Bucharest als een sprekend bewijs van vredelievende gezindheden, en schepte daaruif nieuwe hoop, dat de tegenwoordige crisis zonder zwaardslag zal afloopen.

Uit Odessa wordt den 28. November het volgende gemeld:

Verscheidene schepen, die Konstantinopel den 22. November verlaten hebben, zijn alhier aangekomen en brengen de heugelijke tijding, dat het embargo opgeheven, en daarop het grootste gedeelte der Europese schepen afgezeild was. De onderhandelingen van den Oostenrijkschen internuncjus hadden derhalve een gewenscht gevolg. Dan in brieven van den 23. wordt hij wege van naschrift gemeld, dat de Kapudan-Beg, Thaher Beij, uit Navarino te Konstantinopel was aangekomen, en door zijn mondelijk omstandig verslag van het gevecht bij Navarino den Sultan zoodanig in gramschap had gebragt, dat hij den 23. op nieuw een embargo op alle christen schepen had laten leggen. Deze tijding vereischt echter bevestiging.

Het Russische fregat *Helena* is in liet laatst van October van Navarino te Zante aangekomen, en door de ingezetenen met de uitbundigste vreugde onthaald geworden. Daar dit aan de Engelsche schepen, die van Navarino te Zante zijn gekomen, niet is te beurt gevallen, heeft de Engelsche resident zich over deze voorkur niet weinig gebelgd getoond. Ook de Fransche consul was daarover gevoelig, daar men aan de Fransche schepen even min als aan de Engelsche die eer bewezen heeft.

WEENEN, den 7. December.

Z. K. H. de infant don *Miguel* is gisteren namiddag om vier ure vertrokken. Men verzekert, dat Hare Majesteit de Koningin *Maria da Gloria*, zijne aanstaande gemalin, in het vroegjaar van Rio de Janeiro hier zal komen, om aan het Keizerlijke hof opgevoed te worden. Hare Majesteit zou te Napels landen, en door H. Keiz. H. de aarts-herfogin *Clementine* herwaarts begeleid worden.

Van den 9. December.

De *Beobachter* meldt, dat de infant don *Miguel* over *Parijs* en *Londen* naar *Lissabon* vertrekt. De graaf van *Villa-Real*, pair van het koninkrijk, en de Portugeeache minister aan het Brazilische hof verzellen den nieuwen regent van Portugal.

BARCELONA, den 5. December.

Koning *Ferdinand de VII* en Hooftdeszeifs gemalin hebben gisteren middag huane plechtige intrede binnen deze stad gedaan op eenen alliatiewagen, getrokken door twaalf rijk uitgedoschte sjuwers. Huane Majesteiten werden door de geheele stad tot aan het paleis vergezeld van eene talloze menigte, welke haren mond niet opende. Voor komst van H. K. M. werd er zulk eene gestrengheid geoeffend, dat de verontwaardiging de plaats der vreugde had ingenomen.

De kapitein generaal van Catalonie, de graaf *d'Espagne*, is gekomen; doch heeft zich niet in het minste met de ingezetenen dezer stad ingela-

ten. zijn hoofdkwartier vestigde hij in de citadel en was er voor niet meer te spreken. De ambtenaren en voornaamste ingezetenen hebben haren opwachting bij hem willen maken; doch zij mogten niet verder komen dan tot aan de eerste poort en de eerste wacht, alwaar een korporaal een boek aanbood, om huane namen op te schrijven. De ambtenaren van het voormalige leger, de *Indefinidos*, hebben bevel bekomen om in de stad binnen vier en twintig uren te verlaten en naar *Vich*, *Saragosa* en *Cervera* te vertrekken. Drie duizend menschen hebben zich op den voet van hier moeten verwijderen. Ook de voormalige leden der *Comité* heeft men op eenen afstand van negen uren van de nieuwe koninklijke residentie willen verbannen; maar vermits deze maatregel het grootste gedeelte der ingezetenen zou getroffen hebben, heeft men daarvan moeten afzien.

Den 3. dezer werd het volgende bevel angeplakt:

« De Koning, onze heer (dien God behoede) heeft goedgevonden te bepalen, dat de hoofdbestuurders der provincien en andere ambtenaren, die gedurende het noodlottige constitutionele stelsel zijn in dienst geweest, voor de komst van *Z. M. Barcelona* zullen verlaten. Dienvolgens worden de burger-oversten, afgevaardigden, leden van de cortes en andere ambtenaren onder het constitutionele bestuur gelast, de stad te verlaten en zich naar huane provincien te begeven, met uitzondering der hoofdplaatsen, vestingen en zeelavens. Die op den 4. dezer nog hier mogten zijn, zullen aangehouden en op eenen militairen voet behandeld worden.»

Dit bevel heeft onder de voornaamste ingezetenen der stad groote ontsteltenis veroorzaakt. Zij vreesden, het lot der krijgsgevangenen van *Tarragona* te zullen ondergaan, en de commissie, belast met het regelen der plechtigheid bij de komst van den Koning, was, ten gevolge van het overhaaste vertrek van derzelver leden, ontbonden. In de geheele provincie is angst en schrik verspreid. Men ziet buitensporige en zelfs wreede maatregelen te gemoet. Verscheidene leden der cortes hebben de wijk naar Frankrijk genomen.

(Uit een Fransch dagblad.)

PARYS, den 14. December.

Men weet, dat de graaf van *Montlosier* een adres over de Jezuiten aan de kamer der pairs heeft ingediend, en dat, op het rapport van den heer *de Portalis*, dit adres naar den president van den raad van ministers is verzonden. Naar aanleiding daarvan, schreef de heer *de Montlosier* aan den heer *de Villele* en bood hem aan, om alle berigten, welke hij over de tegenwoordige heerschappij der Jezuiten en geheime congregatien in Frankrijk had verzameld, ter zijner beschikking te stellen, en om hem bekend te maken met de gevaren, die daaruif voor de monarchie, voor de constitutionele vrijheid en zelfs voor de godsdienst voortvloeiden.

De heer *de Villele* heeft daarop geen antwoord gegeven.

Intusschen heeft de heer *de Montlosier* geenszins den moed laten zakken; maar zijne memorie aan den heer *de Villele* in liet licht gegeven. De schrijver bestrijdt met kracht de lofredenaars des gezelschaps van den *H. Ignatius*, telt eene menigte daadzaken op, waardoor de heerschzucht van dit gezelschap gestaafd wordt, toont er de wrange vruchten van aan, en bewijst, dat deszelfs aanwezen onbestaanbaar is met de waardigheid der kroon en de handhaving onzer wetten. Het is een kanker, welke men zich moet haasten uit te roeijen, voor dat zij de geheele maatschappij heeft aangestoken, en Frankrijk even diep als Spanje zinkt. De redeneringen van den heer *de Montlosier* zijn enkel op daadzaken gegrond.

Onder *Lodewijk XIV*, zegt de graaf *de Montlosier*, dat wil zeggen, onder eene alleenheerschende regering, vond de priester-partij goed, zich tegen de Pausen en voor de vrijheden der Gallicaansche kerk te verklaren. Door den monarch had zij de geheele natie in handen, gelijk *Bossuet* openlijk betijdt. Sedert de koninklijke magt door het charter is beperkt en zij niet meer op de volstreckte magt des Konings kan steunen, heeft zij heel bij den Paus moeten zoeken. Frankrijk en deszelfs Koning door den Paus te beheerschen, is nu het doel en de wensch dezer partij geworden.

De missionarissen, de jezuiten, de staatkundige en geestelijke congregatien hebben dit plan omhelsd. Op deze wijze heeft men zich van het gouvernement, van de ambten, van de gunsten meester gemaakt; terwijl men den geheelen minderen stand der geestelijken tot zijne oogmerken heeft dienstbaar gemaakt.

's GRAVENHAGE, den 8. December.

Bij de begrootingswet van uitgaven, voor het jaar 1828 benoodigd, komt, onder anderen, voor eene som van f 420,000, tot voldoening der uitgaven voor de West-Indie, over 1827; en eene andere som van f 422,190, voor de bevestiging van *Curacao*, insgelijks over 1827. Onderzoekende leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal hebben aangegane deze uitgaven zwarigheden geopperd en inlichtingen gevraagd; in de processen-verbaal van de beraadslagingen der afdeelingen over de be-

grondwetten voor 1828. Van wege het gouvernement is daarop geantwoord:

« De financiële staat der West-Indische bezittingen is, kortzeggende, dat de belastingen, die op de plaats zelve geheven worden, tot hertoe slechts voldoende zijn geweest, ter bestrijding der plaatselijke, burgerlijke lasten, en dat de kosten, wegens uitzending van militairen, militairders derzelve kleeding en voeding, voor het grootste gedeelte zijn gekomen ten laste van het moederland, zoo als ook het geval is met alle buitengewone werken, die de defensie vordert.

« Dit blijkt genoegzaam uit den aard der posten, die, tot en met 1820, ten behoeve der West-Indische koloniën, op de staatsbegroting zijn gebracht, en uit die, welke worden aangeduid op de hierbij gevoegde partiële begroting voor de West-Indië voor 1827, zoo als die door den Koning is vastgesteld.

« Ten einde zoo veel mogelijk dezen last van de staatsbegrotingen te doen verdwijnen, is door den Koning onlangs een commissaris-generaal naar de West-Indische koloniën gezonden, wiens pogingen ook daarheen zullen moeten strekken, om in de administratie dier koloniën zoodanige vereenvoudigingen te brengen, dat de plaatselijke lasten verminderd en tevens eene betere verhouding tusschen dezelve en de inkomsten daargeheld worde.

« In hoever dat oogmerk zal kunnen worden bereikt, zal nader open blijken: de zending zelve getuigt intusschen van de gestadige zorg des Konings, om de staatsuitgaven binnen de naauwste grenzen te brengen; men moet voorts niet vergeten, dat de West-Indische koloniën zeer aanzienlijke middelen voordeelen aan het moederland bezorgen.

« In de jaren 1824, 1825 en 1826 zijn 204 Nederlandsche schepen, uit de haven van dit rijk, alleen naar Suriname uitgeklaard, en met volle ladingen koloniale voortbrengselen van daar terug gekeerd.»

« Uit dezelfde antwoorden van het gouvernement blijkt nog, dat, tot voltooiing der werken van verdediging voor de zuidelijke grenzen des Rijks, nog zes à zeven millioenen, behalve de aangevraagde som van f 1,500,000, voor 1828, zullen benodigd zijn. Voor kosten, eventueel benodigd ter voorziening in het ontoreikende voor de Roomsche-Katholieke eeredienst en daartoe vereischte gebouwen, is voor 1828 door het gouvernement aangevraagd de som van f 400,000 terwijl reeds voor 1827 gevraagd was - 500,000

Dus in die twee jaren, de som van f 900,000 welke beide sommen in de Antwoorden van het gouvernement, op de deswege door de afdeelingen der Tweede Kamer gemaakte Aantmerkingen gezegd worden, volstrekt noodzakelijk te zijn om te voorzien in de uitgaven, welke voor het vestigen der nieuwe bisschoppelijke zetels en voor de organisatie der Roomsche-Katholieke kerk, zullen vereischt worden.

Voor kosten der buitengewone ambassade bij den Pauselijken Stoel wordt, voor 1828, aangevraagd de som van f 52,000, waarvan f 45,750, voor *dagelden van den ambassadeur* (den heer de Celles).

Van wege het gouvernement is op den post van uitgaven voor *zee- en zee- en zee-werken* voor de provincie Holland (noordelijk gedeelte) voor het jaar 1828 aangevraagd, bij de begroting der uitgaven voor het gezegde jaar, de som van f 50,640. — Hierop is door de zevende afdeeling van de Tweede Kamer der Staten-Generaal de navolgende aanmerking gemaakt, onder No. 66, van de Processen-verbaal der beraadslaging der afdeelingen: « Hoe kan op dit artikel slechts aangevraagd worden f 50,640, daar het uit de publieke aankondigingen van wege de administratie, in de maand Juni 11, en nu onlangs in de maand October gedaan, betrekkelijk gehouden en nog te houdene aanbestedingen, blijkt, dat de zee- en zee-werken in de provincie Holland (noordelijk gedeelte) tot vereeniging van het eiland Marken met den vasten wal en het daastel en van een nieuw kanaal door dat eiland en van daar door den polder Ydoorn, worden voortgezet. Hiervoor was op het eerste ontwerp van het eerste onderdeel der II. afdeeling van de begroting over 1827, f 5000,000 aangevraagd, doch bij de nadere overweging is deze som in het tweede ontwerp van de gemelde begroting weggelaten. Er wordt mitsdien gevraagd: uit welke middelen worden nu de zoo aanmerkelijke aanvankelijke kosten van die groote onderneming, waarvoor eenige miljoenen vereischt worden, besteed, zonder dat deswege op den staat van 's rijks begroting eenige aanvraag tot uitgave voorkomt?»

De eerste afdeeling had eene dergelijke vraag gedaan.

In de antwoorden van het gouvernement daarentrent leest men het navolgende: « Daar voor de bij deze aanmerking bedoelde werken, noch bij de begroting van 1828, noch bij die voor volgende jaren, eenige gelden zijn of zullen worden aangevraagd, komt het min doelmatig en noodzakelijk voor, alsmede min overeenkomstig met het een de grondwet ten aanzien van den waterstaat bepaalt, om hieromtrent in eenige bijzonderheden te treden.

Met dit antwoord hebben de leden der zevende afdeeling geen genoegen genomen, maar zich dienaangaande aldus uitgelaten in het rapport der centrale afdeeling: « Ten opzichte van No. 66, zijn al de leden dier afdeeling, ten uitzonderd, vast overtuigd dat het de heilige en grondwettelijke pligt der Staten-Generaal is om kennis te nemen van en te stemmen over de sommen voor publieke werken besteed of bestemd, ook wanneer dezelve niet op de begroting uitgetrokken zijn; en het is daarom door het gouvernement in het vorige jaar gehouden, toen voor de hier bedoelde werken fondsen werden gevraagd, want genoegzaam dat het Gouvernement die werken beschouwt als aart de goedkeuring der Kamer behoorende onderwerpen te worden. Die leden volharden nog bij hunne vraag, welke zij voor volkomen grondwettelijk houden, zelfs met betrekking tot den waterstaat. Al de leden der afdeeling toonen hunne verwondering, dat men met werken voortgaat, waarvan de nuttigheid zoo hevig wordt betwist, en die in het vorig jaar aanleiding hebben gegeven tot de verwerping van het eerste ontwerp der begroting.

Twee leden der 7de afdeeling zijn van gevoelen, dat de aanvragen hadden moeten geschieden vóór de uitvoering, of wel thans met bijvoeging van de bedoelde bestemming.

AMSTERDAM, den 16. December.

De beide concerten door mejufvrouw HENRIETTE SONTAG, hofsangeres van Z. M. den Koning van Pruisen, alhier in den Hoogduitschen Schonburg gegeven, hebben niet weinig toegebragt tot verhooging van den kunstroem dezer zeldzame zangeres. Dat van gisteren avond was niet minder lustrijk dan dat van Woensdag. Al wat kunst en smaak op zich weet te schillen, en, in weerwil der onvoordeelige tijden, zich

nog in staat bevindt om aan soortgelijke ongewone uitspanningen deel te nemen, bevond zich op hare concerten. Het onderscheidend onthaal, dat mejufvrouw SONTAG bovendien in de eerste kringen dezer stad heeft genoten, heeft haar ongetwijfeld eenen geheel anderen dunk van de gastvrijheid der Amsterdammers doen opvatten, dan sommige bevooroordeelde vreundelingen, hetzij hier of elders, wel eens de ondankbaarheid of onbeschaamdheid hebben te verspreiden. Wij houden alle vergelijking tusschen deze beroemde en onder hooge beslierning staande zangeres en de vroeger hier gehoorde voor zeer ongepast. Elke kunstenaar of kunstenaar, indien zij waarlijk kunstbeschaving en kunstvermogen bezitten, heeft eene oorspronkelijkheid, welke voor geene vergelijking vatbaar is, hegeen bovendien in zang- of toonkunst nog oneindig ninder kan plaats vinden. Dat mejufv. SONTAG zulk eene oorspronkelijkheid bezit, zal niemand, die haar heeft mogen hooren, ontkennen: hare eigendommelijke waarde is derhalve de eenige grond der beoordeeling harer talenten, van welke beoordeeling wij ons echter, om zeer gewichtige redenen, hier liefst onthouden, en ons alleen yergenoegen met te betuigen, dat zij eene overschoone stem en eene zeer ver gevorderde kunstbeschaving bezit, waardoor zij de bewondering van elken minnaar der muziek weet op te wekken en gaande te houden.

Mengelwerk.

STAATS COURANT.

MINISTERIE.

Het kan niemand ontgaan zijn, dat er sedert eenigen tijd eene aanmerkelijke verandering in de Redactie der Staats-Courant is gekomen. De berichten uit de plaatsen zelve, met opgave der da teekening, worden, als al te gemeen in dien vorm, hersmolten in overzichten der onderscheidene landen. Doch dit is het met alles. Tot nu toe had er geen geest in de Staats-Courant geheerscht; drie zeer wel en rijkelyk betaalde Redacteuren moeten zich thans bezig houden er zulk eenen geest in te blazen. Was het nu maar een goede geest! Doch de heeren Redacteuren schijnen te begrijpen, dat zij zich toch van andere, goed geschrevene dagbladen, b. v. de *Haarlemmer Courant*, die zij niet kunnen berekenen, moeten onderscheiden, en daar de meeste onzer Couranten blijkbaar tot de zijde van vrijheid en beschaving overhellen, denken de heeren Redacteuren der Staats-Courant misschien zoo als DIDEROT tot ROUSSEAU zeide, toen hij de voordeelen der letteren en wetenschappen wilde betoelen: *C'est le pont aux ânes; dites le contraire et vous serez lit.* Maar of de heeren Redacteuren der Staats-Courant wel het geluk van ROUSSEAU zullen hebben, komt ons zeer twijfelachtig voor. Daartoe behoort meer dan geest van tegenspraak, daartoe behoort kracht van genie, en die wordt door geene bezoldingen aangekocht.

In twee opzichten zoekt de Staats-Courant zich van anderen te onderscheiden. Vooreerst door alles, wat ten aanzien der aanstaande straf der Turken gezegd en verhaald wordt, uit de hoogte en met eene soort van versmading te logenstraffen. Altijd beweert zij, dat de onderhandeligen nog voortduren, en schijnt daarvan eenen gelukkigen afloop te voorspellen. De Staats-Courant schijnt dus wel de echo van den befaamden *Oostenrijkschen* (zoogenoemden) *Beobachter*, of liever, van den beruchten METTERNICH, te willen worden; die zijne uiterste krachten inspant, om Europa te doen geloven, dat de vrede met het legitime Rijk der Turken niet zal gestoord worden, en dat Rijk ook zijne heerschappij over de Grieken wel niet zal verliezen. Onze Staats-Courant nu schijnt ook een teeder belang in de Turken te willen stellen, en werpt een blik vol hooge versmading op die *ligtgeloovige* en *oorlogzuchtige* *Duitsche* dagbladen, welke daaromtrent berichten mededeelen, die de staats-courantiere toch door geene tegenovergestelde berichten van beteren stempel kunnen vervangen. De heeren Redacteuren nemen het ons niet kwalijk, wij gelooven, dat de *Allgemeine Zeitung* tot nu toe nog al wat meer naam met alleen, maar ook betere bronnen heeft, dan de Staats-Courant.

Maar ten anderen. De heeren Redacteuren schijnen begrepen te hebben, dat zij thans, *ratione officii*, ministerieel moeten denken en schrijven. Zoo zeide JOZEF de tweede, toen men hem zijn gevoel over den oorlog tusschen Noord-America en Engeland: *Mais — mon métier à moi c'est d'être royaliste.* Uit dien hoofde nemen de heeren Redacteuren het in hunne hooge wijsheid dan ook zeer kwalijk, dat de Franschen zich vermeten durven, om een ander ministerie te vragen, dan dat van den algemeen verachten VILLELE. *Dat past hun niet*, zeggen onze courantenschrijvers; *de Koning alleen heeft het recht om zijne Ministers te kiezen.* Dat weet ieder wel; maar weet de Staats-Courant dan zoo weinig van de eerste beginselen eener constitutionnele regering, dat een Koning zeer wel zal doen, van bij die keuze op de luide, eenparige, dringende stemmen der Natie, te letten? Of heeft de laatste proef niet bewezen, dat de tegenwoordige Fransche ministers, in weerwil van al hunne openlijke en geheime pogingen, om met het alvermogen, dat hun juist hun geest, niet behoeven en bedreigingen stemmen te winnen, toch het vertrouwen der Natie, en wel bepaaldelyk van het verlichte en welvarende gedeelte der Natie, hebben verloren? Of is haar de lof der koninkheid onbekend, die zich het Jezuitsche dagblad van Lyon onlangs heeft laten ontsnappen, toen het zeide, dat, wel is waar de onkundigste, meest in duisternis, werkeloosheid en traagheid gedompelde departementen, bijkans alleen ministeriele keuzen hadden gedaan, maar dat goede aangevaardigden (dat is: kinderen der duisternis) toch nog beter waren dan eenige stukken katoen meer! Of moet de Koning naar dezen dus regelmatig, door het beste en fatsoenlijkste gedeelte der Natie uitgebragten wensch, niet hooren, en liever luijen, griffien of wittekeur volgen? Maar de kamers zijn daar; tegen deze is een slecht ministerie toch niet bestaand. Juist; doch waarom moet men nu 's lands belangen aan zulk eene wurgeling wagen? Waarom niet liever terstond met cordaatheid aan hen uitdrukten wil des volks voldaan? Dit wordt toch door de Redactie niet beantwoord. Zij wilde maar, dat de Koning, zonder de publieke opinie, door middel der vrije denkers, te raadplegen, omtrent het al of niet behouden der tegenwoordige ministers, maar liever zijne eigene wilkeur volgde. Zij vindt al het redeneren over dergelijke onderwerpen als nutteloos. Maar waarover wil men dan geschreven hebben? Nieuws is er niet, zegt de Staats-Courant, en dat men verhaalt is niet waar. Redeneringen over staatszaken zijn nutteloos, vooral over de keus van ministers, dit mogen de neuswijze dagbladschrijvers wel laten, want de verkiezing van nieuwe, of het behouden der oude, staat aan den Koning. Te zeggen, dat de laatste nur der Turken welligt geslagen heeft, is ook zotheid; want de zaak zal wel bijgelegd worden. En toch maakt de Staats-Courant nu aanspraak op eene meer pragmatische, meer berekenende Redactie! En waarin bestaat die nu? in ontkenning van daadzaken, beroep op eigen wijs beleid in het verzwijgen van 't geen anderen hebben, en verdediging der Fransche Ministers, althans afkeuring der volksstem, die hon wil doen vallen. En moest daarvoor nu de Staats-Courant eene geheele hersmelting ondergaan? Neen! dan prijzen wij nog meer hare vorige droogheid, die ten minsten de ontvancne berichten gewrouwelyk, met aanwijzing van plaats en tijd, mededeelde en het oordeel des lezers niet zocht voorn te nemen.

Het *Advantien-Blad* heeft reeds met rede getoond, dat een Staats-Courant eigenlijk niets dan officiële berichten moest geven en althans ontrent de overige geene aanmerkingen maken, die men zou kunnen denken, dat in den geest der regering waren, hetwelk wij gelooven, dat in het onderhavige geval zeer verre bezijden de waarheid zou wezen, daar de liberale geest derzelve genoegzaam bekend is. De heeren Redacteuren der Staats-Courant doen derhalve met hunne manier van schrijven aan het gouvernement een wezenlijk nadeel, welks geest zij zouden doen misskennen. Wat gemeenschap toch heeft dit gouvernement met VILLELE? het licht met de duisternis? Omdat er een Concordaat met Rome gesloten is, zullen daarom de *Jezuiten* toch niet meer invloed bekomen, en onze Hooge Magt wensch gewisselijk geenszins de zegepraal der *congregatie* of hare voorstanders. Wil de Staats-Courant redigeren, zoo redigere zij goed. Aan voorbeelden daartoe ontbreekt het haar niet, zelfs niet geheel in ons vaderland!

VERGELYKING TUSSEN WASHINGTON EN BUONAPARTE.

De volgende schets is van den heer de *Chateaubriand* en behoort tot een *Reis door Amerika*, welke eerlang bij zijne overige werken zal worden uitgegeven.

« Toen ik de *Philadelphia* kwam, was de generaal WASHINGTON er niet, en ik moest een veertien dagen wachten eer hij terug kwam. Ik zag hem voorbij rijden in eene koets, getrokken door vier moedige rossen; aan lange lijsten. WASHINGTON moest, naar mijne toenmalige denkbeelden, noodzakelijk een *CINCINNATUS* wezen. CINCINNATUS in eene koets bragt mijne republiek van Rome's 26 jaar eenigzins in de war. Kon de dictator WASHINGTON iets anders wezen dan de boer met de ploegstaart in de hand, die zijne ossen aandrijft? Maar toen ik den grooten man mijnen aanbevelingsbrief bragt, hervond ik de eenvoudigheid van den ouden Romein.

Een klein huis naar den Engelschen bouwtrant, gelijk aan de naburige huizen, was het paleis van den president der Vereenigde-Staten: geene schildwachten, geene lijfknechten zelfs. Ik klopte aan, eene jonge dienstmaagd maakte open. Ik vroeg haar of de generaal te huis was; zij antwoordde ja! Ik hernam dat ik hem eenen brief ter hand te stellen had. De dienstmaagd vroeg mijnen naam, die moeilijk in het Engelsch uit te spreken is; zij kon hem niet onthouden. Daarop zeide zij: *Walk in Sir*, (kon binnen mijn heer) en ging voor mij uit in een dier nauwe gangen, welke men in de Engelsche huizen vindt: zij bragt mij in eene spreekkamer, waar ik den generaal zou wachten.

« Ik was niet ontroerd. Grootheid van ziel en groote rijkdom overweldigen mij niet: ik bewonderde de eerste zonder verpletterd te worden; de tweede verwekt bij mij meer medelijden dan eerbied. Geen menschen wezen zal mij immer ontstellen.

« Na verloop van eenige minuten, kwam de generaal. Het was een lang man, met een minder edel, dan kalm en koel gelaat: de portretten van hem zijn welgelijkend. Ik gaf hem mijnen brief stilzwijgend over; hij opende dien, zag terstond naar de naamteekening en las niet nadruk overtuigd: « De kolonel ARMAND!» Zoo noemde hij en teekende zich de markies DE LA ROUAIRIE.

« Wij gingen zitten; ik verhaalde hem zoo goed ik kon het oogmerk mijner reis. Hij antwoordde mij kort afgebroken in het Fransch of Engelsch, en hoorde mij met eene soort van verwondering aan. Ik merkte het en zeide hem eenigzins levendig: « Maar den noorwestelijken doortogt te vinden, is minder moeilijk, dan een volk te schepen gelijk gij gedaan hebt. « *Well, Well, young man!* zeide hij, terwijl hij mij de hand toestak. Hij noodigde mij ten middagmaal voor 's anderen daags, en wij scheidden.

« Ik kwam ten laatste terug; wij waren slechts met ons vijf of zes personen. Het gesprek liep bijna uitsluitend over de Fransche omwenteling. De generaal toonde ons eenen sleutel van de Bastille; die sleutels van de Bastille waren toen vrij onnozele speelpoppen, die men elkanderen in de beide werelddeelen gaf. Zoo WASHINGTON, gelijk ik, de overwinnaars van de Bastille van nabij gezien had, zou hij minder geloof in zijne *religie* gesteld hebben. Het wezen en de kracht van de omwenteling bestond geenszins in dat bloedig gejoel. Hetzelfde gebrul van de voorstad St. Antoine, dat bij de herroeping van het edict van Nantes, in 1685, den protestantschen tempel te Charenton omverhaalde, verwoestte ook, met gelijken ijver, de kerk van St. Denis, in 1793.

« Ik verliet mijnen gastheer 's avonds te tien ure, en ik heb hem nooit weder gezien: hij vertrok 's anderen daags naar het land en ik vervolgde mijne reis.

« Zoodanig was mijne ontmoeting met den man, die een geheel werelddeel bevrijd heeft. WASHINGTON is ten grave gedaald voor dat ik eenigzins merkbaar in de wereld was geworden; ik ben voor hem voorbijgegaan als het onbeduidendste wezen; hij was in zijnen vollen luister, ik in mijne volle nietigheid. Mijn naam is hem misschien geen enkelen dag bijgebleven. Gelukkig nogtans, dat zijn blik mij getroffen heeft! Mijn gansche leven lang heb ik er mij door verwarmd gevoeld: zoo vermoedend is de blik van een groot man.

« Naderhand heb ik BUONAPARTE gezien: dus heeft de Voorzienigheid mij de beide mannen getoond, die het haar behaagde aan het hoofd der lotgevallen hunner eeuw te stellen.

« Wanneer men WASHINGTON met BUONAPARTE, mensch tegen mensch, vergelijkt, schijnt de genie van den eersten eene minder hooge vlugt te hebben, dan die van den laatsten. WASHINGTON behoort niet, gelijk BUONAPARTE, tot het ras der ALEXANDERS en CESARS, hetwelk boven de menschen gestalte gaat. Niets wonderbaars is aan zijnen persoon verbonden; hij is op geen groot tooneel geplaatst; hij heeft den strijd niet aangebonden met de grootste veldheeren en de machtigste monarchen van zijnen tijd; hij trekt niet over zeeën; hij rent niet van Memphis naar Weenen, en van Cadix naar Moskou: hij verdedigt zich met een handvol burgers in een onvernaard land, binnen den engen kring van eigen haardsteden. Hij levert niet van die veldslagen, welke naar de bloedige overwinningen van *Arbela* en *Pharsalus* gelijken; hij haalt geene troonen over, om uit derzelve afbraak andere te stichten; hij zet zijnen voet niet op den nek der koningen.

« Van stille omgeven zijn eenigzins de daden van WASHINGTON: hij gaat langzaam te werk: het is alsof hij gevoelt de lasthebbere der toekomstige vrijheid te zijn, en steeds vreesd haar te benadeelen. Niet zijn eigen lot, maar dat van zijn vaderland voert deze held; hij veroorlooft zich geen spel met hetgeen hem niet toebehoort. Dan welk een licht gaat hier straks op! Zoekt de onbekende wonden, waar het zwaard van WASHINGTON blonk, wat zult gij er vinden? Grafsteden? neen! eene Wereld. WASHINGTON heeft de Vereenigde-Staten ten zegeteeken op zijn slagveld achtergelaten.

« BUONAPARTE gelijkt dezen ernstigen Amerikaan geenszins: hij strijdt in een oud land, van praal en gejoel omgeven; hij wil zich slechts eenen naam maken, hij belast zich slechts met zijn eigen lot. Hij schijnt te beseffen dat zijne taak kort zal zijn, dat de stroom, die van zulk eene hoogte komt, spoedig zal verlopen; hij haast zich zijnen roem te genieten en te misbruiken, gelijk eene vlugtige jeugd. Even als de Goden van HOMERUS, wil hij in vier stappen van het einde der wereld zijn; hij

verschijnt op alle oeven, haastiglijk schrijft hij zijnen naam in de geschiedboeken van alle volken; gaande weg werpt hij zijne familie en krijgslieden kroonen toe; hij spoedt zich met zijne gedenkteekenen, met zijne wetten, met zijne overwinningen. Hij overziet de wereld, werpt met de eene hand de Koningen ter aarde, en slaat met de andere den Reus der omwenteling ter neder; maar terwijl hij de regeringloosheid verplettert, verstikt hij de vrijheid, en eindigt met de zijne op zijn laatste slagveld te verliezen.

« Ieder ontvangt loon naar werken: WASHINGTON verheft een volk tot onafhankelijkheid: als een stil overheidspeison, ontslaapt hij vreedzaam onder het ouderlijke dak, betreurd door zijne landgenooten en geëerd bij alle volken.

« BUONAPARTE berooft eene natie van hare vrijheid: als vervallen keizer wordt hij in ballingschap verwezen, en de verschrikte aarde acht zijne, door den Oceaan ooringde, gevangenis nog niet zeker genoeg. Zoo lang hij, zwak en aan eene rots geketend, nog tegen den dood worstelt, durft Europa de wapens niet neder te leggen. Hij sterft: zijn doodberigt wordt afgekondigd aan de deuren van het paleis, waar de veroveraar zoo vele uitvaarten had laten afkondigen, en geen voorbijganger staat stil of verwondert zich: wat hadden ook de burgers te beweenen?

« WASHINGTON en BUONAPARTE werden geboren uit den schoot eener republiek; beiden ontsproten uit de vrijheid; de eerste was haar getrouwe, de andere verried haar. Hun lot zal, naar hunne keuze, verschillend wezen in de toekomst.

« De naam van WASHINGTON zal zich van eeuw tot eeuw met de vrijheid verspreiden; hij zal den aanvang van een nieuwen tijdkring des menschedoms kenmerken.

« De naam van BUONAPARTE zal ook nog door het nageslacht genoemd worden; dan, geene zegening zal zich daaraan paren; maar groote en kleine volksverdruckers zullen hem in den mond voeren.

« WASHINGTON was volkomen de vertegenwoordiger van de behoeften, de denkbeelden, de verlichting, de gevoelens van zijnen tijd; hij was de vorderingen van den geest behulpzaam, in plaats van ze tegen te werken; hij zocht, wat hij zoeken moest, de zaak zelve waartoe hij geroepen was: van daar de zamenhang en duurzaamheid van zijn werk. Deze man, die weinig treft, wijl hij natuurlijk en wel geëvenredigd is, heeft zijn wezen met dat van zijn vaderland vereenzelvigd; zijn roem is het gemeenschappelijk erfgoed van de toenemende beschaving; zijne vermaardheid verheft zich als een dier heiligdommen, waar eene onuitputtelijke bron voor het volk vloeit.

« BUONAPARTE had het algemeene goed insgelijks kunnen vermeerderen; hij had te doen met de beschaafde, de dapperste, de luisterrijkste natie der wereld. Welken rang zou hem thans op aarde gegeven worden, zoo hij grootmoedigheid aan zijne heldhaftigheid gepaard had, zoo hij de vrijheid tot erfgename van zijnen roem gemaakt had!

« Maar die onbetagelike reus verbond zijne bestemming niet volledig aan die zijner tijdgenooten; zijne genie behoorde tot den nieuweren tijd, zijne staatzucht was van oude dagen: hij zag niet in, dat de wonderwerken van zijn leven de waarde van een diadeem ver te boven gingen, en dat dit Gothisch sieraad hem kwalijk zou staan. Heden ging hij met de eeuw mede, morgen ging hij weder in het verledene terug; en het zij hij den stroom des tijds op of afging, de baren werden door zijne alles overweldigende kracht medegesleurd of teruggestuwd. De menschen yaren in zijn oog slechts een hulpmiddel van magt, er had geene overeenstemming plaats tusschen hun geluk en het zijne. Hij beloofde hen vrij te maken, en hij sloeg hen in boeien; hij zonderde zich van hen af, en zij verwijderden zich van hem. De Koningen van Egypte plaatsten hunne piramiden, niet op bloeiende velden, maar te midden van het dorre zand, en die groote grafsteden zijn als de eenwighid in eene woestijn: BUONAPARTE heeft het gedenkteen van zijnen roem naar dit beeld gesticht.

GESCHIEDKUNDIGE HERINNERINGEN.

- Den 16. December 1809 had de echtscheiding plaats tusschen NAPOLEON BUONAPARTE en JOSEPHINE.
- Den 16. dito 1813 trokken de Engelschen binnen Tholen.
- Den 17. dito 1807 vaardigde NAPOLEON het beruchte decreet van *Milan* uit.
- Den 17. dito 1823 werd Mexico tot een vrij gemeenebest verklaard.
- Den 18. dito 1385 had de onderteekening van het vredes-tractaat te Doornik plaats.
- Den 18. dito 1779 stierf de beroemde Nederlandsche graveur JAN PUNT.

ARNHEM, den 18. December.

Het water is hoog in den Rijn aan de Paal:

- Den 17. Dec. 2 El 7 Palm 5 Duim; gewassen o D. gevallen 15 D
- Den 18. dito 2 El 6 Palm 5 Duim; gewassen o D. gevallen 10 D

B E K E N D M A R K I N G.

Ter voldoening aan de Wet van 11. April 1827, Staatsblad No. 16, en het Besluit van Z. Exc. den Heer Staatsraad Gouverneur der Provincie Gelderland, van den 26. April 1827, No. 1728, Provinciaal-Blad No. 50, roept de Ontvanger der Directe Belastingen in de Gemeente van Arnhem alle Belastingsschuldigen op, welke gebouwde of ongebouwde eigenschappen in de Gemeente van Arnhem hebben gelegen, waarvan zij de Belasting volgens het Verloopen Kohier op de Grondbelasting voor het geheele jaar voldaan hebben, en aan welke niet bereids door aftrekking op de Aanslag-Bijjetten de restitutie der twee opcenten voor de acht laatste maanden van 1827 is gedaan, om in persoon (of anderszins bij volmacht iemand te kwalificeeren) ten zijnen Kautore in de Betingsteeg, Wijk D, No. 128, de restitutie der twee opcenten, volgens de hier boven aangehaalde Resolutie, tegen kwitantie, vóór of uiterlijk op den 31. December 1827 te komen ontvangen, waartoe de Ondergeteekende thagelijks vacceeren zal, uitgenomen Zon- en Feestdagen.

De Belastingsschuldigen worden verzocht om hunne Aanslag-Bijjetten op de Grondbelastingen te willen medebrengen.

De Ontvanger der Directe Belastingen in de Gemeente van Arnhem,
J. W. VAN ECK.

Heden verlost vrij voorspoedig van eenen Zoon, G E E R T R U I D A P A U L I N A J O H A N N A G A L L U T Z Y, Echtgenoot van

WAGENINGEN,
den 11. December 1827.

L. W. VAN DE SIEPKAMP.

Heden overleed, tot mijne innigste droefheid, mijn waarde Echtgenoot, C H R I S T I A N S C H N I T Z L E R, in den ouderdom van 63 Jaren en 9 Maanden.

ROTTERDAM,
den 12. December 1827.

MARIA VAN LOO,
Weduwe C. SCHNITZLER.

Het heeft Gode behaagd, onzen zeer geliefden Vader, den Wel Eerwaardigen zeer geleerden Heer, **JOHANNES K. L. T. A. N.**, Emeritus Predikant van Arnhem, in den gezonden onderdom van ruim 77 jaren, lot zich te nemen. Hij stierf ten onzen huize, aan een schielijk toenemend verval van krachten, niet lang genot gehad hebbende van die stille rust, welke hem eene 53jarige Evangeliedienst, in onverschrokken gemengden met roem vervuld, scheen te verzekeren.

Wij houden ons overtuigd, dat zijne nagedachtenis, bij allen die hem in zijne waarde gekend hebben, zoo wel als bij ons in duurzame zegening zijn zal.

J. DE VRIES HOFMAN,
J. P. DE VRIES HOFMAN,
Geb. Veltman.
Mede uit naam van onzen Broeder en Zuster en Behuwd-Broeder.

den 14. December 1827.

BURGEMEESTER en WETHOUDE der Stad **NYKERK**, onder Approbatie van den Raad, presenteeren op Donderdag den 27. December 1827, des middags ten 12 ure, op de zaal van het Ratshuis, aan de meestbiedenden te verpachten.

De **RECOGNITIE** voor het gebruik der **MARKT**, gedurende den jaer 1828.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der Stad **Elburg** verlangen, ten gevolge eenen ophanden zijnde vacature, dat zich hier een **MEDICINER DOCTOR** plaats, die de Genees- en Verloskunde uitoefent, waarloof eene Jaarwedde van f 250:— door de Stad zal verstrekt worden. Die daarloof genegen zijn, worden verzocht zich in Persoon of door vruchtvrije Brieven met voldoende bewijzen voor den 1. Februarij, agustande te willen aanmelden, waarna een keuze zal gedaan worden.

Elburg, den 1. December 1827.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
R. O. H. VAN MANEN,
Ter Ordonnantie van dezelve,
J. DE HEN,
Secretaris.

De Notarissen **Mrs. J. BUSGERS** en **J. N. Y. HOFF** zullen den 16. en 30. Januarij 1828, telkens des avonds om 6 uren, in het openbaar doen inzetten en verkoopen:

1. Een heet, sterk **HUIS** en **ERVE** met ruim **VOORHUIS**, **STALLING** of **SCHUUR**, twee **OPEN PLAATSEN** met **POMP** en verdere **GEMAKKEN**, staande en gelegen te **Arnhem**, op de **Beek**, wijk F No. 179.
2. Een dito meer ter nering staande **HUIS** en **ERVE**, mede gelegen op de **Beek**, wijk F No. 180.
3. Een dito **HUIS** en **ERVE**, aldaar, in de **Kromme Elburgsteeg**, wijk F No. 182.
4. Een groot **TUIN**, met ruim Steenen **TUINHUIS**, halve **WATERPOMP**, en verdere **GEMAKKEN**, bijzonder aangepast gelegen even buiten de **Veldpoort** te **Arnhem**, voor aan de **Steenstraat** en **Velschen weg**. Zullende mede in twee perceelen worden geveild.
5. Eene **ZITPLAATS** in de **Groote Kerk** te **Arnhem**, in het **Zuiderpand** op de **25. Bank**, de **3. Plaats**.

Aan de daarbij belanghebbenden wordt bekend gemaakt, dat de **ONGEREDE GOEDEREN**, staande en gelegen in en onder de **Gemeente Wageningen**, in de **Arnhemsche Couranten** van den 27. November en 4. December dezes jaars breeder omschreven, welke in het **Gelderlandsch Wek** varen, te **Wageningen**, ten overstaan der aldaar residentende Notarissen, **Mr. H. B. VAN DAALEN** en **D. BEEK**, op den 5. December 1827 zijn ingezet, met de hoogen staan als volgt:

1. Een zeer logeabel **HUIS** en **ERVE**, letter A No. 250, op f 3000-00.
2. Een **HUIS** en **ACHTERHUIS**, letter B No. 101, op f 700-00.
3. Een **HUIS** en **ACHTERHUIS**, letter B No. 21, op f 500-00.
4. Een stuk **TABAKSLAND**, groot 28 Roeden en 38 Ellen, op f 290-00.
5. Eene **BINNENWEIDE**, groot 2 Bunders en 55 Roeden, op f 1600-00.
6. Een **HUIS**, waarin 4 **WONINGEN**, op f 520-00, No. 3, 4, 5 en 6 in massa op f 3400-00.
7. Een stuk **BOUWLAND**, groot circa 42 Roeden en 57 Ellen, op f 226-00.
8. Een stuk **BOUWLAND**, op den **Gondberg**, groot circa 56 Roeden en 77 Ellen, op f 450-00.
9. Een stuk **BOUWLAND**, den **Langen Akker**, op den **Gondberg**, groot 28 Roeden en 38 Ellen, op f 226-00.
10. Een stuk **BOUWLAND**, aan den **Diedenweg**, groot 21 Roeden en 28 Ellen, op f 140-00.
11. Een stuk **BOUWLAND**, mede aan den **Diedenweg**, groot 36 Roeden en 77 Ellen, op f 300-00.
12. Een stuk **BOUWLAND**, het **Haar- of Kerkenland**, groot 56 Roeden en 77 Ellen, op f 40-00.
13. Een stuk **BOUWLAND**, op den **Hamelakker**, groot 42 Roeden en 57 Ellen, op f 200-00.
14. Een kamp **HOOFLAND**, in **Sleeuwenkamp**, groot circa 2 Bunders en 12 Roeden, op f 900-00.

Dat de finale toewijzing zal plaats hebben ten herberge voornemd, op **Woensdag** den 19. December 1827, des avonds ten 6 ure; kunnende de koopers van het 1ste perceel en van de massa van het 3de, 4de en 5de, of 3de, 4de, 5de en 6de perceel, tot een 6 pct. en eerste Hypotheek, een derde gedeelte der kooppenningen gevestigd houden; terwijl omtrent de bewijzen van eigendom en veit-conditien; informatien te bekomen zijn ten kantore van eerstgenoemden Notaris.

Men is voornemens om op **Zaterdag** den 23. December 1827, des voormiddags ten negen ure, aan het huis van **J. N. D. R. I. K. S. U. D. N. D. E. R. S.**, kastelein op **Abdriën**, in de **Gemeente Arnhem**, publiek te verkoopen: 28 Perceelen **BEUKEN-BOOMEN**, 25 dito **EIKEN-BOOMEN**, geschikt voor **Motensassen** en **Bergroeden**. 2 dito **NOOTENBOOM**. 7 dito **AKKERMAAL**.

Alles op staan staande op het **Buitengoed Sterrenberg** onder **Arnhem**, waarvan aanwijzing zal gedaan worden door den **Tuinman** op gemelde **Buitenplaats**.

Men is voornemens om op **Maandag** den 24. December 1827, des voormiddags ten 9 ure, aan het huis van **JAN VAN MANEN**, in de **Langs Schuur**, aan den **Drechtschen Straatweg**, te **Arnhem**, publiek te verkoopen eenige perceelen **EIKEN**, **BEUKEN** en **YPEN BOOMEN**, staande op het **Buitengoed Hulkestein**, waarvan aanwijzing zal gedaan worden door den **Tuinman** op gezegde **Buitenplaats**.

Op **Donderdag** den 3. Januarij 1828, des voormiddags ten negen ure, zal op de **Buitenplaats de Ligtenbeek**, in de **Gemeente Arnhem**, publiek worden verkocht: Een aantal perceelen **EIKEN**, **BEUKEN** en **DEHNEN BOOMEN**, waaronder zeer geschikte tot **Timmerhout**, staande op voornoemde **Buitenplaats**. Aanwijzing zal geschieden door **EVERT JANSSEN**, **Tuinman** aldaar.

In eene voorname **Tabaka- en Kruideniers-Affaire**, te **Arnhem**, wordt, op billijke voorwaarden, gevraagd een **WINKELBEDIENDE** van onbesproken gedrag en goed kunnende rekenen en schrijven. Adres, franko, bij den **Drukker** dezer, onder de letters **A. G.**

Men vraagt, tegen primo Februarij, een **BANKET-BAKKERS-BEDIENDE**, zijn werk volledig verstaande, zoo wel in het **Bakken**, **Confijten** als **Panwerken**, en bewijzen kunnende produceren van een braaf en eerlijk gedrag. Adres met vruchtvrije brieven, onder Letter **P.**, ter **Stadsdrukkerij** van **H. C. A. THIEME**, te **Zutphen**.

De **Ondergetoekende**, met bevreemding in de **Arnhemsche Courant** van den 15. dezer, No. 150, gezien hebbende dat de **Heeren L. DEUTZ & COMP.**, te **Brussel**, onder de namen der **Heeren Correspondenten**, bij welke **Loten** voor de **Buitenlandsche Verlotingen** van vaste **Goederen** en **Fabrieken** te koop zijn, ook zijnen naam, zonder zijne voorkennis of toestemming, geplaatst hebben, — berigt bij deze het **Publiek**, dat bij hem die **Loten niet** te bekomen zijn, en hij ook nimmer met die **Heeren**, te dien opzichte, in eenige betrekking is geweest of verlangt te komen.

Zutphen, den 16. December 1827.

THEBEN TERVILLE,
Directeur van het **Postkantoor**.

De **Ondergetoekenden** zijn verzocht hunne medeburgers opmerkzaam te maken op een **Kunstschrift**, dat hun zal vertoond worden. Dit schrift, behelzende **HET GEBED DES HEEREN**, met voortreffelijk gekozen **Zinnebeelden** doorvlochten, kan in waarheid als het zeldzaamste voorbeeld van **Calligraphie** (fraaije Schrijfkunst) aangeprezen worden; het is daarom niet alleen ten aanzien van de **Godsdienst**, maar ook ten opzichte van de **kunst** van het **hoogste belang**.

Arnhem, den 18. December 1827.

H. J. VAN AMEROM,
J. H. BREYER.

Het in de bovenstaande **Advertentie** gerecommendeerde **Kunstblad** is ons vertoond geworden, en het is ons aangenaam te kunnen verklaren, dat het onze **verwachting** zeer ver heeft overtroffen.

Arnhem, den 18. December 1827.

Van wege de **Directie** van het **Genootschap Kunstoefening**,
E. WAARDENBURG.

- GEBROEDERS DIEDERICHS**, **Boekhandelaars te Amsterdam**, geven uit en hebben door geheel het **Rijk** verzonden:
- I. **HANDWOORDENBOEK DER NEDERDUITSCHER TAAL**, naar de laatste spelling. Tot algemeen gebruik f. 1.80.
 - II. **LOF DER ZOTHEID**, ironisch-comisch **Hekelschrift**, door **STIDERIUS ERASMUS**. Uit het **Latijn** door **P. G. VETTER** overzet. Met aantekeningen van den vertaler en een aanteekelinge-titel-**plaat** f 0.90.
 - III. **ALMANAK VAN EN VOOR NEDERLANDSCHE VROUWEN**, voor het schrikkeljaar 1828, met platen f 0.75. Dezelfde verveeld met koker f 1.10.
 - IV. **VADER CATS IN MINIATUUR**; een **Geschenk**, enz. f 0.40.
 - V. **L'ÉLOGE DE LA FOLIE**, par **ERASME**, traduction nouvelle par **C. H. DE PANALBE**; avec une notice sur l'Auteur, orné d'une gravure f 0.80.
 - VI. **ESSAI SUR L'ART D'ÊTRE HEUREUX**, par **JOSIAS BROU**, de l'Académie française f 0.90.

Bij **P. B. HOLLINGERUS PIPERS**, **Boekhandelaar te Breda**, is van de pers gekomen en voortverkoopbaar gesteld:

- I. **BURGERLIJK WETBOEK**, opgehelderd vóór deszelfs gronden en voorbeelden, met de oplossing onder elk artikel, van de moerlijkheden, zoo wel als van de voornamste **regtskwestien**, welke de tekst oplevert, en de definitien van alle **regtsstermen**; door **J. A. ROGRON**, advocaat bij 's Konings raden en het hof van cassatie. Naar de derde uitgave, houdende de veranderingen, wijzigingen en nieuwe verordeningen van het **Wetboek** voor het **Koninkrijk der Nederlanden**, uit het **Fransch** vertaald, door **W. VAN HOOZEN**, 12. Grutter bij de **Rechtbank** van **Ersten**. Aantlg te 's **Hertogenbosch**. Eersten deels tweede stuk f 2.50. Zingde met dit stuk het eerste deel compleet f 3.30.
- II. **KARAKTERSCHETSCHENDE TAFELBEELDEN**, uit het begin der negentiende eeuw, door **RIJZER VRIJLIEP**; tweede deel, met gravat, titel en vignet f 2.80. De prijs der twee deelen compleet f 6.20.
- III. **HANDLEIDING TOT DE AEGEMEENE GESCHIEDENIS**, voor het onderwijs in de **Gymnasiun**, door **Mr. G. DONN-ORFFEN**, 2de stuk. (**GESCHIEDENIS DER GRIEKEN**). f 0.25.